

Punica.

Oh, punica ta
 Opravka mi dá!
 Ko v jutro mi vstane
 Za ure že rane,
 Najprej jo umijem,
 Počešem lepo,
 V obleko zavijem
 Ji mehko telo.
 Potem na prešêt
 Povedem jo v log,
 Tam lep je razglêd,
 Zrak dober okrog.
 Dekletce je šibko
 In nežno tako!

Po južini v zibko
 Jo denem zato.
 In ajapopaja
 Prepevam ves čas,
 A dete nagaja
 In kremži obraz.
 Pač dolgo se brani,
 Pač dolgo ihti,
 Da v zibki postlani
 Zatisne oči.
 Ta punica moja
 Ne dá mi pokoja,
 Siroti od dné mi do dné
 Skrbi se ponavljajo té!

St. pl. Orlovč.

Kako se je zgodilo Matijčku.

Krznarjevi so imeli lepo hišico s sadnim vrtom, a za vrtom se je razprostirala majhna dolina, ki se je proti hiši vedno bolj zoževala, v nasprotno stran pa prehajala v zeleno ravan. Imeli so pa Krznarjevi tudi Matijčka, in ta Matijček ni imel ušes. Nikari pa ne mislite, da ni imel morebiti uhljev; o uhlje že, pa kakšne! Toda ušes pa ni imel, drugače bi vendar vsaj katerikrat kaj slišal.

Tako se je, recimo necega dné igral v dolinici za vrtom. Solnčece je gorko sijalo, a po šumečih travah so brenčale čebele, mušice in metulji. Pa niti solnce niti čebele ne bi mogle odvrniti živega Matijčka, da se ne bi zaganjal za pestrimi metulji in lučal klobuka za njimi.

»Matijček, Matijček!« se oglasé zdajci mati. Toda Matijček je že zopet po svoji stari navadi sedel na ušesih in ni hotel ničesar slišati. In letal je še dalje za metulji in ni se bal ni vročega solnca ni čebel.

Okolu ušes pa mu je vedno nekaj šumelo: »Zakaj ne greš, zakaj ne greš . . .«

In v drugič so se oglasili mati: »Matijček, Matijček!« Toda o Matijčku ni duha ne sluha . . . Tam po zelenem travniku se podi Matijček, vidi mamo, a jih noče videti, sliši jih, a jih noče slišati. In letí tam za metulji in se ne boji ni vročega solnca ni čebel.

Okoli glave mu pa vedno nekaj šumi: »Zakaj ne greš, zakaj ne greš?«

A tretjič niso zaklicali več mati. Pa tudi ni bilo treba.

Kar v hip začuti Matijček neko stvar v ušesu. In ta stvar brenči notri in šumi, šegače ga in gluší. Strahoma stresa Matijček glavo, da bi se oprostil neprijetne stvari, a zastonj. Stvar le še bolj brenči in šumi, tako votlo in hudobno, joj, kakor da ga hoče sedaj, sedaj snesti. In Matijček se spusti v jok in tek proti domu.

Doma so pa mislili, da je znorel, tako je stresal z glavo, kremžil se in jokal in vpil: »Ajej, ajej v ušesih!«

»I kaj je, kaj je?« praševali so mati.

»»V ušesih, v ušesih!««, klical je žalostno Matijček, »»prej vedno dejalo: »zakaj ne greš, zakaj ne greš?« potlej pa notri šló—ó—ó . . .««

Mati so precej vedeli, pri čem da so. Vzeli so hitro lásno iglo in jo vtaknili v uho. Kmalu, kmalu so privlekli iz ušesa tisto stvar, tisto pošast — majhno mušico . . .

In so dejali: »Vidiš, vidiš, Matijček, kaj vse človeka zadene, ako noče slišati! Dvakrat sem te klicala,

pa te ni bilo na spregled, mušica pa te je prignala . . . , prav, prav. Drugič je pa tudi ne slušaj, kadar te bo opominjala: »Zakaj ne greš, zakaj ne greš?«

Toda Matijčku ni nikdar več zastonj šepetala: »Zakaj ne greš, zakaj ne greš?« *Siluška.*

Stari volk.

(Basen.)

Koliko preglavic je delal volk gospodarju! Zmirom je izginila kakšna ovca iz staje, pa kolikor so se trudili, hudo delca niso mogli nikoli zasačiti.

Ali volk se je postaral.

Lačen in mršav, da se je skoro skózenj videlo, priplazi se z največjo težavo do hiše in stopi pred gospodarja.

»Gospodar!« začne govoriti volk s slabim, tresočim glasom, »vém, da sem ti veliko hudega prizadejal, toda trdno sem sklenil, da se poboljšam. Na stare dni si nečem več nakladati grehov in zato sem prišel k tebi, da napraviva tó-le pogodbo: ti mí daješ hrano, kolikor je potrebujem, jaz pa ti svečano obljubim, da se nobene tvoje ovce več ne dotaknem.«

Gospodar mu pa odgovori:

»Dokler si imel toliko močí, da si še lahko kradel, nisi mislil na to, da bi se poboljšal, — kesáš se svojih grehov še-le zdaj, ko si takó oslabel, da ne moreš več grešiti . . . Poboljšal bi se bil o pravem času in jaz bi ti odpustil; tako se pa poberi!«

Volk povési glavo in odide.

Svečan.

